ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΒΕΡΘΑΣ ΦΡΙΜΕΝ

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΟΜΙΧΛΗ...

ΕΤΑ τὸ δυστύχημα, τὸ ἀμάξι τοῦ νοσοκομείου, ἀφοῦ παρέλαβε τὸ πληγωμένο παιδάκι, χάθηκε μέσα στὴν πυκνὴ ὁμίχλη μὲ τὸ φορτίο του, ἐνῶ τὸ μεγάλο κόκκινο αὐτοκίνητο, ποὺ τὸ εἶχε παρασύρει, ἐξακολούθησε τὸν ὁρμητικό του δρόμο. Ὁ ἀστυνομικός, μόλις ἔμαθε τοιός ἦταν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ αὐτοκινήτου, ἔδειξε ἀπέναντί τοῦ τὸ μεγαλείτερο σεβασμὸ καί, βάζοντας ἀμέσως κατὰ μέρος ὅλη του τὴν αὐστηρότητα, προσπαθοῦσε νὰ φανῆ ὅσο μποροῦσε πιὸ ταπεινὸς καὶ περιποιητικός. Τὸ πλῆθος πάλι, ποὺ εἶχε συγκεντρωθῆ ἐκεῖ, ἔμεινε ἐκστατικὸ μόλις ἀντίκρυσε τὴν ὡμορφιὰ τῆς γυναίκας τοῦ ἰδιοκτήτου τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβγαλε τὸ πρόσωπό της ἀτ' τὸ παράθυρο γιὰ νὰ ἰδῆ ἂν ἔπαθε τίποτε σοβαρὸ τὸ παιδάκι. Ἕνα φανάρι φώτισε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν ὡραία μορφὴ της κι' ἔλαμψαν στὸ φῶς του τὰ γουναρικά καὶ τὰ διαμάντια της.

Ἦσαν ἐλεύθεροι τώρα νὰ συνεχίσουν τὸ δρόμο τους. Ὁποσδήποτε τὸ δυστύχημα εἶχε γίνει ἀφορμὴ νὰ πᾶνε κάπως ἀργὰ στὸ γεῦμα στὸ ὁποῖο τοὺς εἶχαν προσκαλέσει. Ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε, ἡ γυναῖκα ἄνοιξε πρώτη τὸ στόμα της καὶ εἶπε :

— Τί ἄσχημη ποὺ εἶνε αὐτὴ ἡ ὁμίχλη !... Τὰ παιδιὰ εἶνε τόσο ἀπρόσεκτα... Νὰ ποῦμε ὅμως τὴν ἀλήθεια, ἐκεῖνος ὁ κακόμοιρος ὁ μικρὸς δὲν φταίει καὶ πολύ...

Ὁ ἄντρας της ἐξακολουθοῦσε νὰ σωπαίνῃ. Ἡ ψυχραιμία καὶ ἡ ἀταραξία της τοῦ προξενοῦσαν μεγάλη ταραχή.

Τέλος ἔφτασαν στὸ φιλικό τους σπίτι.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ γεύματος ἐκεῖνος στεκόταν ἀμίλητος, ἀκούγοντας ἀφηρημένα τὴ διπλανή του κυρία ποὺ φλυαροῦσε. Τὸ βλέμμα του, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, σταματοῦσε κάθε τόσο στὴ γυναίκα του, ποὺ διηγόταν μὲ κάποια αὐταρέσκεια τὸ δυστύχημα κι' ἐπαινοῦσε τὴ μεγάλη ἐπιδεξιότητα τοῦ σωφέρ της, ὁ ὁποῖος εἶχε κατορθώσει νὰ μὴ σκοτώσῃ τὸ παιδάκι. Ὅσο περισσότερο τὴν κύτταζε, καταλάβαινε ὅτι ἡ σκηνὴ ἐκείνη δὲν εἶχε ἀφήσει τὸ παραμικρὸ ἴχνος θλίψεως στὴν ψυχή της καὶ δὲν εἶχε ταράξει καθόλου τὴ γαλήνη της, ἐνῶ αὐτὸς δὲν μποροῦσε ἀκόμα νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ταραχή του κι' ἔτρεμε κάθε φορὰ ποὺ σήκωνε τὸ ποτήρι του νὰ τὸ φέρῃ στὰ χείλη.

Ὡς τότε αἰσθανόταν πάντα μιὰ ξεχωριστὴ περηφάνεια γιὰ τὴ γυναίκα του, ποὺ τὴν εἶχε πάρει γιατὶ τὴν εὕρισκε ἀντάξια σύντροφο ἑνὸς σπουδαίου πολιτικοῦ προσώπου, ὅπως ἦταν αὐτός. Τώρα ὅμως, ὕστερα ἀπὸ τὸ θλιβερὸ ἐκεῖνο δυστύχημα, ἐνῶ αὐτὸς αἰσθανόταν μιὰ ἀπότομη μεταβολὴ στὸν ψυχικό του κόσμο, ἡ γυναῖκα του ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένῃ ἀδιάφορη, ὅπως πρώτα.

Στὰ μάτια τῆς κοινωνίας φαινόταν ὡς ὁ εὐτυχέστερος σύζυγος τοῦ κόσμου. Τίποτε δὲν τοῦ ἔλειπε ἀτ' ὅσα χρειάζεται κανεὶς γιὰ νἆναι εὐτυχισμένος. Πλούτη, δόξα, τιμές, ἀξιώματα, ὄμορφη γυναῖκα, ὅλα τὰ εἶχε. Γι' αὐτὸ ὅλοι τὸν ἐμακάριζαν...

Καὶ ὅμως ἡ οἰκογενειακή του ζωὴ ἦταν στερημένη κι' ἀπὸ τὸ παραμικρὸ θέλγητρο. Ὅταν ἔμειναν οἱ δυό τους μόνοι, περιωρίζοντάν νὰ συζητοῦνε πολιτικὰ ἢ νὰ μιλοῦνε γιὰ διάφορες ἐπισκέψεις, γεύματα καὶ χορούς.

Τὸ σημερινὸ περιστατικὸ ὅμως τὸν εἶχε συνταράξει. Ἴσως νὰ ἦταν ἐξαντλημένος κι' ἀτ' τὴν ὑπερβολικὴ ἐργασία, πάντως ὅμως αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του πολὺ καταβεβλημένο, σχεδὸν ἄρρωστο...

Γι' αὐτὸ μὲ μεγάλη δυσκολία κατώρθωσε νὰ μείνῃ ὥς τὸ τέλος τοῦ γεύματος. Κι' ὅταν, κατόπιν, βρέθηκε μόνος του μέσα στὸ αὐτοκίνητό του, ἀνάσανε ἐπὶ τέλους ἐλεύθερα. Ἡ γυναῖκα του θὰ πήγαινε σὲ μιὰ ἐσπερίδα, ὅπου ἡ παρουσία της ἦταν ἀπαραίτητη, καὶ τὴν εἶχε ἀφήσει μόνη, μ' ἕνα αἴσθημα εὐχαριστήσεως ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ τὸ δοκίμαζε.

Ἡ ἀπροσδόκητη σύγκρουσις τοῦ εἶχε καταντήσει πραγματικὸς ἐφιάλτης. Στ' αὐτιά του ἀντιχοῦσε ἀκόμα διατεραστική, πονεμένη, σπαρακτικὴ ἡ κραυγὴ τοῦ παιδιοῦ...

Ἔξαφνα τὸν κατέλαβε μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ μάθῃ σὲ τί κατάστασι βρισκόταν ὁ μικρὸς πληγωμένος. Τί θὰ τοῦ ἐστοίχιζε τάχα νὰ τρέξῃ ὁ ἴδιος στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου τὸν εἶχαν μεταφέρει, καὶ νὰ ζητήσῃ πληροφορίες γιὰ τὴν ὑγεία του ;

Ἡ ἀδιαφορία τῆς γυναίκας του τὸν ἐξώργιζε σχεδόν. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἦταν ἕνα κομμάτι πάγου, μιὰ πέτρα, ἕνα πλάσμα χωρὶς ψυχὴ καὶ χωρὶς ζωή, ποὺ εἶχε τὸ νοῦ της πάντα στὸν καθρέφτη... Ἄχ, ἂν μποροῦσε νὰ τῆς ἀνοίξῃ τὴν καρδιά του, νὰ τῆς πῆ :

— Βαρέθηκα τὴ μεγάλη μου θέσι στὴν κοινωνία καὶ τὴ μονότονη ζωὴ ποὺ περνοῦμε, τὴ ζωὴ αὐτὴ ποὺ εἶνε ἀδειανὴ ἀπὸ κάθε συγκίνησι καὶ κάθε θέλγητρο... Διψῶ τρελλὰ τὴν ἀγάπη σου, λαχταρῶ τὴ στοργή σου !...

Ἤξερε καλὰ πὼς σ' αὐτὰ τὰ παράξενα λόγια, ἐκείνη θἄπαιρνε στὴν ἀρχὴ μιὰ ἔκφρασι ἀπορίας καὶ δυσαρεσκείας, θἄσκαζε ἔπειτα στὰ γέλια καὶ θὰ τοῦ ἀπαντοῦσε :

— Τί κουτὸς ποὺ εἶσαι, καϋμένε !...

Ναί, θὰ τὸν περνοῦσε γιὰ κουτό, καὶ τὸ ξεχείλισμα τῆς ψυχῆς του θὰ τὸ θεωροῦσε ἀποκρουστικὴ τρυφερότητα.

Πῶς ἤθελε νὰ ἐξομολογηθῆ σὲ κάποιον αὐτὲς τὶς σκέψεις του καὶ νὰ βρῆ κοντά του μιὰ μικρὴ παρηγοριά... Ἀλλὰ δὲν εἶχε κανέναν φίλο δυστυχῶς, κανέναν ποὺ νὰ τὸν καταλάβαινε κάπως. Ἦταν μόνος, ἐντελῶς μόνος...

Ὅταν ἔφτασε σπίτι του, ἄρχισε νὰ βηματίζῃ σκεπτικὸς μέσα στὸ δωμάτιό του. Ἔπειτα χτύπησε νευρικὰ τὸ κουδουνι καὶ διάταξε τὸν ὑπηρέτη, ποὺ παρουσιάστηκε ἀμέσως, νὰ τοῦ βρῆ ἕνα ἀμάξι.

Ἡ ὁμίχλη ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ διαλύεται κι' ὅταν ἔφτασε στὸ νοσοκομεῖο ὁ οὐρανὸς εἶχε ξαστερώσει ἐντελῶς. Ὁ μισοκοιμισμένος φύλακας στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ μπῆ μέσα. Μόλις ὅμως ἔμαθε ποιός ἦταν, ἔλαβε μὲ μιᾶς τὸ εὐγενικώτερο ὕφος τοῦ κόσμου κι' ἔτρεξε ἀμέσως νὰ καλέσῃ μιὰ νοσοκόμα. Ἐκείνη πάλι, ποὺ εἶχε ἀκούσει πολλὲς φορὲς τ' ὄνομά του καὶ τὸν ἐθαύμαζε ἀπὸ μακρυά, ἔσπευσε ἀμέσως κοντά του, μὴ μπορώντας νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ταραχή της.

Τὸ παιδάκι, τοῦ εἶπε, ἦταν πολὺ καλύτερα τώρα, ἡ κατάστασίς του δὲν ἐνέπνεε καμμιὰ ἀνησυχία. Μήπως τυχὸν ἤθελε κι' ὁ ἴδιος νὰ τοῦ ρίξῃ μιὰ ματιά ; Αὐτὸ ἀντέβαινε βέβαια πρὸς τὸν κανονισμό, ἀλλὰ γιὰ ἕνα τέτοιο πρόσωπο σπουδαῖο μποροῦσε νὰ γίνῃ ἐξαίρεσις...

Ἐκεῖνος τῆς εἶπε ὅτι ἤθελε πράγματι νὰ ἰδῆ μόνος του τὸ παιδί. Καθὼς δὲ ἀνέβαινε τὴ σκάλα ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ θάλαμο τοῦ μικροῦ ἀρρώστου, αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του πολὺ διαφορετικό. Τοῦ φαινόταν πὼς εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ ἕναν μακρὸ λήθαργο καὶ μόλις τώρα ξαναγύριζε στὴν ἀληθινὴ ζωὴ μὲ τὶς συγκινήσεις, τὶς ἀνησυχίες καὶ τὶς ἀγωνίες της...

Δὲν ἦταν πειά ὁ ὀνομαστὸς διπλωμάτης, ὁ μεγάλος πολιτικὸς ποὺ ἐργαζόταν γιὰ τὴν πρόοδο καὶ τὴν εὐημερία τοῦ κράτους, ἀλλὰ ἁπλῶς ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ζοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ ποὺ ἡ κυριώτερη φροντίδα του αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἦταν τὸ δυστυχισμένο θῦμα τοῦ αὐτοκινήτου του...

Ἀκολουθῶντας πάντα τὴν περιποιητικὴ νοσοκόμα, ἔφτασε σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, ὅπου ἦσαν ἀραδιασμένα στὴ σειρὰ μικρὰ κάτασρα κρεβάτια. Ἡ νοσοκόμα στάθηκε μπροστὰ σ' ἕνα ἀτ' αὐτὰ κι' ὁ πολιτικός, πλησιάζοντας τότε, διέκρινε μιὰ κυρία ποὺ καθόταν κοντὰ στὸ προσκέφαλο τοῦ μικροῦ πληγωμένου, μὲ τὸ κεφάλι χαμηλωμένο, κι' εἶχε τὸ χέρι της περασμένο κάτω ἀτ' τὸ κεφαλάκι του. Ἀκούγοντας τὸ βῆμα του, τινάχτηκε ἀτότομα. Ἡ πολύτιμη γοῦνα της γλύστρησε τότε ἀπὸ τοὺς ὤμους κι' ἔπεσε στὸ πάτωμα.

Ὁ πολιτικὸς ἀναγνώρισε τότε κατάπληκτος τὴ γυναίκα του. Ἡ καρδιά του ξεχείλισε ἀμέσως ἀπὸ ἕνα αἴσθημα φλογερῆς λατρείας καὶ θερμῆς εὐγνωμοσύνης. Κι' ὅταν ἐκείνη σήκωσε τὸ κεφάλι της στὴ φωνή του καὶ τοῦ χαμογέλασε, τοῦ φάνηκε πὼς ἐλουζόταν ἀπὸ τὶς ἀχτίδες ἑνὸς ἥλιου φωτεινοῦ καὶ πὼς ἀνέπνεε τὸ μεθυστικὸ ἄρωμα τῶν ρόδων...

— Ἀποκοιμήθηκε τὸ καϋμένο, τοῦ ψιθύρισε σιγανά.

Καί, σὲ λίγο, πρόσθεσε :

— Δὲν μποροῦσα νὰ ἡσυχάσω, ἂν δὲν ἐρχόμουν μόνη μου νὰ μάθω τί ἀτόγινε...

— Τὸ ξέρω, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος, κυριευμένος ἀπὸ μιὰ ἀπερίγραπτα τρυφερὴ συγκίνησι. Τὸ ξέρω... Εἶσαι τόσο καλή !...

Καὶ τὰ μάτια του δάκρυσαν ἀπὸ συγκίνησι, τρυφερότητα, ἱκανοποίησι...

Εἶχε ξαναβρῆ τὴ γυναίκα του, τὴ γυναίκα ποὺ ὀνειροπολοῦσε, τὴν καλόκαρδη, τὴν αἰσθηματική, τὴν τόσο τρυφερή, ποὺ τόσο τὴν εἶχε παρεξηγήσει...

ΒΕΡΘΑ ΦΡΙΜΕΝ

Ἄρχισε νὰ βηματίζῃ σκεπτικὸς στὸ δωμάτιό του...

Εἶχε τὸ νοῦ της πάντα στὸν καθρέφτη...

ΔΗΜΩΔΗ

Η ΚΟΠΕΛΛΙΤΣΑ

Στὴν ἀπάνω γειτονίτσα
ἀγαπῶ μιὰ κοπελλίτσα
καὶ στὴν κάτω τὴν καϋμένη
ἀγαπῶ μιὰ παντρεμμένη,
πῶχει τὰ μαλλιὰ μετάξι
καὶ πλεγμένα μὲ τὴν τάξι,
πῶχει φρύδια σὰν γαϊτάνι
ποὺ ζωγράφος δὲν τὰ φτιάνει,
πῶχει μύτη κοντυλένια,
δόντια μαργαριταρένια,
πῶχει τὰ ματάκια μαῦρα
τἄχω στὴν καρδιά μου λαύρα.